

PROTESTÁNS HARMÓNIA

Sarepta Budai Evangélikus Szeretetotthon

Gyerekkoromban a hűvösvölgyi végállomásig elmenni igazi boldogság volt.

Igaz, hogy a villamosút utolsó pár száz métere, a kacskaringós szakasz volt igazán érdekes, de Hűvösvölgy, az erdő, a Nagyrét,

az Úttörővasút mind kívánatosá tették a helyet. Aztán eltelt pár év, én felnőttem, a végállomást odébb rakták,

az odavezető utakon zsibbasztóvá vált a forgalom, a domboldalak beépültek, Hidegkút és Máriaremete arca megváltozott,

még a neve is a semmitmondó II/a-ra.

Szöveg **ÁRVAI ANDRÁS**
Építész **KRIZSÁN ANDRÁS DLA**
Fotó **BUJNOVSZKY TAMÁS**

A terület a Szép házak kísérleti laboratóriumává vált, teljesen átforgatva addigi képét, nem kímélve semmit, ami a múltjára, értékeire utalt. A beazonosíthatatlan életstílust megtestesítő családi házak, a felső középosztály – Magyarországon talán nem túlzó a meghatározás – lak-

helye. Végignézve a házakkal teleszórt domboldalokon, a fák felett ki-kivillanó, változatos oromzatokon, formákon, színeken, azt érezhetjük, hogy a hétköznapi alvó-település, hétvégenként fűnyírozajtól hangos vidék első sorban az anyagi világról, a külsőségekről szól, az itt lakók lélekben inkább belső-Budapest

tartózkodnak, még ha testileg meg is pihennek egy jó órányi dugóban eltöltött idő után a kétféretes tuják árnyékában megbúvó szobákban.

Csodaszép családi házas környezet, mert leszámítva a néhol bántó emberi beavatkozásokat, tényleg az. Mégis, belépve a Sarepta szeretetotthonba átlépünk valami valódiba,

Krizsán a kortárs szellemben megrajzolt tömeget környezetéhez, a családi házakhoz szakmai fogásokkal finomítja hozzá

ami hiányzik a környező utcákról, meg lehet érezni valamit a valódi otthonból, ami nem csak a pénz utáni hajszából áll. Nem a tulajdonunk változatosabbnál trükkösebb bemutatásából, hanem – akármilyen elcsépeltnek is hangzik – a szeretetről, közösségről, belső értékek ápolásáról szól. Ha kell, puritán, meszelt falak között, díszek nélkül. Ez nem igazán építészeti karakter, nem ítéleti szempont, mégse tudok elszakadni attól az állí-

tástól, amit ez az intézmény itt megtestesít, arról, hogy a mai társadalmunk peremén élő szellemi vagy testi fogyatékkal élő emberek itt, a Budai hegyek oldalában, családi házak között lelnek otthon. Nem eldugva egy külvárosi volt laktanyában, nem egy tanyán, hanem Budapest egyik frekventált részén, ami egyértelműen a szeretet megkapaszkodása, a belső harmónia, a csend győzelme a harsányság és anyagi kiüresedés felett.

A Sarepta-ház a Magyarországi Evangélikus Egyház fenntartásában fog működni, a beruházás tisztán magánadományokból valósult meg, állami vagy uniós pénzek felhasználása nélkül. Valóban egy közösség koncentrációja, ami fogyatékkal élő emberek segítségéről, otthonuk megteremtéséről szól.

Az épület története pályázattal indult, igaz, akkor még egy másik telekre, amit Krizsán András nyert meg. Az intézmény jogszabályi

Formai trükk az attikafalakat lemetsző fémlappal burkolt ferde felületek, ezek magas tetős épület benyomását keltik

Szikár, tömörszerű részletek

megjelenését ezek a gyakorlatilag egyszerű építészeti furfangok olvasztják, simítják a terepvágás és az utca, a családi házak közé.

Igaz, hogy körbenézve a vidék közelmúltja érezhető itt leginkább, de jelen van Máriaremete régmúltja is. A német telepések, akik a török kiűzése után tették újra lakhatóvá Hidegkutat. Jelen van a szakralitás is, ami a városrész nevét is adta: Máriaremete, egy csodatévő Szent Mária képre utal, ami Svájcból, Mária-Einsiedlerből került ide. Ezt a képet, ki tudja miért, egy, a mai templom helyén állt fa ágára akasztották ki a község szélén, ahová idővel a környékbeli elkezdték kijárni, fohászolni. A kép csodákat

tett, feljegyezték például, hogy egy budai vak asszony a kép előtt imádkozva visszanyerte a látását. A képnek kápolnát építettek, ami híres zarándok- és kegyhellyé vált. A templomot a megnövekedett zarándokok miatt bővíteni kellett, amire egylet alakult és valószínűleg ez volt az első olyan magyar templom, amit nem a püspök vagy a kegyúr, hanem a hívők adományaiból, magánadományokból építettek fel. Íme, ez az a hagyomány, ami él és jelen van. Történhetett bármi, eltelhetett kétszáz év, ott van a fák lombjai között, megül a völgyekben, felszáll a dombok tetejére, újra és újra megjelenik, és a legváratlanabb pillanatokban csodát tesz.

Építész:

Krizsán András DLA
(MODUM Építésziroda Kft.)

Építész munkatársak:

Kőmíves Ildikó, Nagy László

Megbízó:

SAREPTA Budai Evangélikus Szeretetotthon

Tervezés éve:

2012-2013

Átadás éve:

2015

Összes bruttó alapterület:

2484,35 m²

A beruházás tisztán magánadományokból valósult meg

kényszerek miatt végül itt, a Máriaremetei úton valósult meg. A környezetéhez képest jelentős méretű épület ötven embernek nyújt otthont. Krizsán a kortárs szellemben megrajzolt tömeget környezetéhez, a családi házakhoz szakmai fogásokkal finomítja hozzá. Egyrészt az épület tagolása segít ebben: H-alakban, két szárnyban osztja ki a szobákat, az összekötő épületrészben pedig a kiszolgáló helyiségeket helyezi el. Másrészt formai trükkökkel oldja meg: ilyen az attikafalakat lemetesző fémlemezzel burkolt ferde felületek, amik magas tetős épület benyomását keltik. Az ablakok szabályos, katonás kiosztását sem hagyta érintetlenül: a nyílások köré elhelyezett sötét foltokkal oldja, amik kissé szellemképessé, elmosódottá teszik a homlokzatot. Díszekről, esztétikai megoldásokról van szó, mégis úgy érezhetjük, helyénvaló ezek használata. Az épület puritánságát, szikár, tömörszerű

Az épület
ötven
embernek
4 nyújt otthont